

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI

ĐẠI NÁO THIẾU LÂM TỰ

Mọi người vừa ra đến cửa sơn môn, một nhà sư chạy đến báo tin:

- Bọn môn đồ phái Tinh Tú có đến dư ngàn người, đang ở lưng chừng núi, bao vây bọn Mộ Dung công tử và đang chiến đấu kịch liệt.

Huyền Từ gật đầu chạy lại đứng trên một tấm thạch bàn cúi nhìn thì chỉ thấy đầu người lơ nhố đen ngòm có đến dư ngàn.

Tiếng reo hò dậy đất theo chiều gió đưa lên:

- Bữa nay Tinh Tú lão tiên thân hành đốc chiến thì đánh đầu mà chẳng được? Bọn người chẳng qua là mấy tên yêu ma, tiểu quỷ mà dám cả gan ngang bướng chống đối thì to gan thiệt!

- Tinh Tú lão tiên bữa nay lên núi Thiếu Thất, chỉ phóng đầu ngón tay út ra cũng đủ làm cho chùa Thiếu Lâm phải sụp đổ.

Đó là bọn thuộc hạ phái Tinh Tú, mỗi tên nói một điều. Chúng chưa học võ đã học lối siểm nịnh sư phụ trước. Hơn ngàn con người xô ra bao câu ton hót. Núi Thiếu Thất tưởng chừng như vang lên những bài ca xung tưng công đức.

Chùa Thiếu Lâm xây dựng hàng mấy trăm năm nay, những câu niệm "Nam Mô A Di Đà Phật" trước Phật tượng cả ngàn năm cũng chưa có bao giờ rầm rộ, ồn ào bằng lúc này họ ca tụng Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu vượt chòm râu bạc ra chiều đắc ý. Cặp mắt lim dim, tựa hồ chuánh choáng hơi men.

Huyền Sinh vận chân khí vào huyết đan điền, cất tiếng ra lệnh:

- Quân tăng chùa Thiếu Lâm hãy kết thành La Hán đại trận!

Năm trăm nhà sư đồng thanh hưởng ứng:

- Bày La Hán đại trận!

Rồi áo đỏ phất phơ, bóng đen chuyển động. Năm trăm nhà sư chùa Thiếu Lâm, đội này kéo về phía đông, đội kia chạy qua ngã tây, tản mạn ra khắp một vùng núi.

Quần hùng từng nghe danh La Hán đại trận của phái Thiếu Lâm nhưng từ hơn trăm năm nay phái này chưa có chuyện gì phải thi thố với người ngoài nên chỉ có các nhà sư bản phái là biết, còn người ngoài chẳng một ai hay.

Lúc này họ thấy quần tăng, y phục bất đồng, kẻ đen người đỏ, kẻ vàng người xám. Khí giới cũng không giống nhau. Nào đao, nào kiếm, nào trượng, nào móc. Người nào cũng chạy như bay. Chỉ trong chớp mắt đã vây bọn người phái Tinh Tú vào giữa.

Kể về nhân số thì phái Tinh Tú đông hơn tăng lữ chùa Thiếu Lâm, nhưng số nhiều là người mới ra nhập thành một toán quân ô hợp, chiến đấu đơn độc, mạnh ai nấy đánh. Nếu

lập thành mặt trận hợp lực tấn công thì bọn chúng chân tay lính quýnh, chẳng biết đường nào mà hành động.

Bây giờ tiếng ca tụng lão tiên giảm bớt đi nhiều.

Huyền Từ phương trượng cất tiếng nói:

- Đinh tiên sinh phái Tinh Tú giá lâm núi Thiếu Thất chỉ là cừ địch với phái Thiếu Lâm mà thôi. Vậy các lộ anh hùng xin đứng bàng quan để coi võ thuật Trung Nguyên kháng cự với cao nhân miền Tây xem thế nào, nên chăng?

Anh hùng các lộ Hà Sóc, Giang Nam, Xuyên Thiểm, Hồ Quảng đều la ó:

- Tinh Tú lão quái làm hại võ lâm. Chúng ta đã là chỗ nghĩa khí thì phải coi hấn là kẻ thù chung, tru diệt bè lũ mọi rợ của hấn đi.

Quần hùng đều rút binh khí ra muốn chung lưng đấu cật với phái Thiếu Lâm để kháng địch.

Bọn Mộ Dung Phục, Đặng Bách Xuyên đã giết được hơn hai mươi tên môn đồ phái Tinh Tú. Bây giờ họ có ngoại viện đến, đều tạm thời dừng tay không chiến đấu nữa. Đám thuộc hạ phái Tinh Tú cũng không tiến lên đuổi đánh nữa.

Đoàn Dự hết chuồn qua bên đông lại xông sang mé tây và đã tìm đến đứng bên

Vương Ngọc Yến, chàng nói:

- Vương cô nương! Nếu tình thế mà gặp nguy hiểm thì tại hạ lại công cô nương ra đi.

Vương Ngọc Yến đỏ mặt lên đáp:

- Ta chưa bị thương mà cũng không bị điểm huyết... tự mình ta đi cũng được. Nàng quay sang nhìn Mộ Dung Phục rồi nói tiếp:

- Biểu ca ta võ nghệ cao cường, thừa sức bảo vệ cho ta. Đoàn công tử! Công tử có thể tùy tiện đi đâu thì đi.

Đoàn Dự nghe nàng nói như vậy không khỏi buồn tủi, nghĩ thầm:

- Ta có võ công gì đâu, làm sao sánh với biểu ca nàng được?

Nhưng bảo chàng bỏ ra đi thì chàng cũng không thể nào dứt tình được. Chàng ngượng ngùng nói:

- Cái đó... à! Vương cô nương! Gia gia tại hạ cũng đã đến đây, hiện ở ngoài kia. Vương Ngọc Yến đã trải bao phen cùng Đoàn Dự qua cơn hoạn nạn, đã đi cùng chàng trên những quãng đường dài. Thời gian hai người kề cận nhau không phải là ít. Song trước nay Đoàn Dự không bao giờ đề cập đến chuyện gia đình trước mặt nàng mà chàng cũng chưa từng nói đến thân thế mình bao giờ.

Trước mặt Đoàn Dự, Vương Ngọc Yến là một vị thiên tiên, còn chàng tự coi mình như kẻ phạm tục dưới trần gian. Vậy trong con mắt một thiên tiên thì vương tôn công tử hay thứ dân cũng vậy thôi, nào có phân biệt gì? Chàng cho là dù mình có kể đến bá phụ hiện làm hoàng đế nước Đại Lý và phụ thân chàng là hoàng thái đệ Trấn Nam Vương thì cũng chỉ là một cách khoa trương gia thế hồng mĩ nhân để mắt tới.

Đoàn Dự còn biết rõ Vương Ngọc Yến để hết tình ý vào Mộ Dung Phục. Phần mình chỉ thỉnh thoảng được nghe một vài câu khách sáo, nhìn một cái chau mày hay một nụ cười cũng là phước lớn tày đình rồi nên tuy chàng hết lòng ái mộ nàng mà chẳng bao giờ chàng dám nghĩ đến chuyện kết duyên Tân Tán. Hoặc giả có ra chẳng nữa thì chỉ ở trong giấc mơ.

Vương Ngọc Yến thấy Đoàn Dự đã mấy phen hi sinh để cứu mình, nàng cũng biết rõ chàng rất thành tâm với mình nên đem lòng cảm kích. Còn về con người chàng thì chẳng bao giờ nàng để vào lòng. Có khi bàn đến võ công thì Đoàn Dự lại chẳng hiểu gì. Nàng biết rõ chàng chỉ là một con mọt sách và hiểu được một bộ pháp xảo diệu mà thôi. Bây giờ, nàng nghe chàng nói đến gia gia chàng đã tới nơi cũng hơi động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

- Phải chăng lệnh tôn từ nước Đại Lý qua đây? Cha con công tử gặp mặt nhau rồi phải không?

Đoàn Dự cả mừng đáp:

- Đúng đó! Vương cô nương! Tại hạ muốn dẫn cô nương đến yết kiến gia phụ được không? Gia phụ được thấy cô nương chắc người hài lòng lắm.

Vương Ngọc Yến hai má ửng hồng đáp:

- Ta không đi.

Đoàn Dự hỏi:

- Tại sao cô nương không muốn yết kiến gia phụ?

Chàng không thấy nàng trả lời, liền nói thêm:

- Vương cô nương! Bái huynh tại hạ là Hư Trúc cũng ở đây. Hiện y đang làm hoà thượng. Tại hạ còn có một tên đồ đệ nữa. Thiết là một dịp náo nhiệt đáo để.

Vương Ngọc Yến giương cặp mắt trong như nước hồ thu ra chiều kinh ngạc. Nàng tự hỏi:

- Người đã không biết võ công còn thu đồ đệ cái gì? Chẳng lẽ thu đồ đệ để dạy ngũ kinh chăng?

Rồi nàng không khỏi mỉm cười.

Đoàn Dự thấy Vương Ngọc Yến mỉm cười thì trong lòng sung sướng vô cùng. Chàng nói tiếp:

- Vương cô nương! Đồ đệ tại hạ là Nam Hải Ngạc Thân. Hắn còn có cái ngoại hiệu là Hung Thần ác Sát. Võ công hắn cũng vào bậc khá.

Vương Ngọc Yến tủm tủm cười hỏi:

- Người văn nho gì mà lại có cái ngoại hiệu khó nghe thế?

Nguyên nàng tưởng Đoàn Dự là chàng thư sinh thì đồ đệ chàng cũng phải là một gã thiếu niên ham học.

Đoàn Dự cười đáp:

- Văn nho đâu mà văn nho? Hắn chẳng văn nho chút nào!

Tuy chàng hiện ở giữa vòng vây phái Tinh Tú, nhưng được nghe Vương Ngọc Yến cười nói dịu dàng thì dù là việc tày trời chàng cũng không để ý đến.

Quần tăng chùa Thiếu Lâm đã xuất động và đã bày xong La Hán đại trận rất oai hùng. Tả hữu nương tựa nhau, mặt trước mặt sau liên lạc với nhau dễ dàng.

Mấy tên đồ đệ phái Tinh Tú từ phía Tây xông vào. Chúng mới giao phong trong chớp mắt đã bị thương tới tấp.

Đình Xuân Thu nói:

- Các người hãy tạm đình không được vọng động.

Rồi lão cát cao thanh âm lên nói:

- Huyền Từ phương trượng! Phái Thiếu Lâm các vị tự xưng là thủ lĩnh võ lâm Trung Nguyên, nhưng ta xem ra không chịu nổi một trận.

Bọn đệ tử cũng phụ hoạ luôn:

- Phải rồi! Tinh Tú lão tiên đã tới đây thì bọn sư mô chùa Thiếu Lâm sẽ chết hết không còn chỗ mà chôn.

- Võ lâm thiên hạ đều do ở phái Tinh Tú mà ra. Chỉ có võ công phái Tinh Tú mới đáng là ngôi chính thống, còn ngoài ra đều là tà ma ngoại đạo.

- Các người không học võ công phái Tinh Tú thì toàn là hạng tà ma quỷ quái và phải hoạ vong thân.

Đột nhiên có người kéo gân cổ lên nói:

- Tinh Tú lão tiên đức ngang trời đất, oai vang bốn bể, cổ kim không ai bì kịp. Hàng ngàn người nhao lên phụ hoạ. Thậm chí có kẻ khua chiêng đánh trống. Có người thổi tiêu thổi địch, thật là râm rộ.

Quần hùng số đông chưa được gặp phong cảnh phái Tinh Tú kết thành đoàn, nên ai cũng kinh hãi mà lại bật cười.

Tiếng chiêng trống, đồng la, hoà lẫn với tiếng tiêu, địch đang nhộn nhịp, bỗng từ dưới chân núi có tiếng người ngựa vọng lại. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một rõ hơn và chỉ trong chớp mắt đã thấy bốn lá cờ vàng từ sườn núi đi ra.

Bốn con ngựa chạy tới. Người cưỡi ngựa cầm cờ tung bay trước gió. Hai lá cờ bên trái đề sáu chữ:

"Cái Bang tổng bang chúa Vương"

Hai lá bên phải viết sáu chữ:

"Cực Lạc phái chuồng môn Vương"

Bốn con ngựa đi lên sườn núi rồi gò cương đứng lại.

Gã kỵ mã xuống ngựa sút lấy bốn cây cờ, tìm chỗ đất cao nhất trên sườn núi để leo lên. Cả bốn kỵ mã này đều ăn mặc theo kiểu bang chúng Cái Bang, lưng đeo túi vải, tay cầm cờ hiệu không nói câu gì.

Quân hùng la lên:

- Cái Bang bang chúa Vương Tinh Thiên đã đến!

Vương Tinh Thiên là nhân vật thế nào trừ bọn Cưu Ma Trí, Triết La Tinh, Đinh Xuân Thu, Mộ Dung Phục mấy người còn ngoài ra không ai thấy mặt. Việc y tiếp nhiệm ngôi bang chúa Cái Bang và Cực Lạc là phái nào không ai biết cả nên ai cũng có cảm giác kinh hãi.

Cờ vàng vừa dựng lên xong, một đoàn ngựa theo sườn núi đi lên. Đi đầu là hơn trăm tên đệ tử sáu túi, theo sau ba bốn chục tên bảy túi, mười tên tám túi. Bọn Cái Bang đều lặng lẽ không ai nói gì, tung mình nhảy xuống ngựa, chia làm hai hàng đứng thị lập. Bỗng lại nghe tiếng vó ngựa lộp cộp. Hai con tuấn mã sắc xanh, sóng hàng đi lên. Con mé tả do một thiếu nữ áo tía cưỡi. Thiếu nữ người rất xinh đẹp nhưng cặp mắt lờ mờ không ánh sáng.

Nguyễn Tinh Trúc vừa trông thấy đã buột miệng cất tiếng gọi:

- A Tử!

Mụ lại quên mình đã cải dạng nam trang nên thanh âm vẫn để nguyên giọng đàn bà. Người cưỡi ngựa mé hữu mình mặc áo cẩm bào, nét mặt trơ như xác chết.

Những tay biết nhiều hiểu rộng trong quân hùng vừa nhìn thấy đã hiểu ngay gã đeo mặt nạ, không muốn để ai nhìn rõ chân tướng mình. Song chẳng ai hiểu vì lẽ gì gã lại dấu bản tướng.

Có người đoán:

- Xem ra gã là một nhân vật nổi tiếng trong võ lâm mà cố ý đổi tên là Vương Tinh Thiên, gã sợ lộ diện mọi người biết rõ ngọn ngành. Đã làm đến bang chúa Cái Bang thì có lý đâu lại là hạng vô danh tầm thường được?

Có kẻ đoán:

- Chắc gã sợ không nắm được phân thắng. Nếu có bị thua về tay quân tăng chùa Thiếu Lâm thì gã che mặt rút lui khỏi bãi bàng.

Có người lại đoán:

- Hay gã là Kiều Phong, trước đã làm bang chúa Cái Bang, bây giờ trở lại nắm quyền điều hành muốn đến gây sự với phái Thiếu Lâm cùng quân hùng nên phải che dấu chân tướng?

Bọn Cưu Ma Trí mấy người tuy đã biết chân tướng gã, nhưng lúc này thấy gã ngồi trên yên ngựa, khí độ hiên ngang, oai phong lẫm liệt. Cặp mắt đã có tinh thần không ra chiều khiếm nhược như mấy tháng trước thì trong lòng cũng lấy làm kỳ.

Đinh Xuân Thu đã bị bại về tay gã nên lại càng ngấm ngầm đề phòng. Chuyến này hấn đến chùa Thiếu Lâm đã dặt sẵn hai thứ pháp bảo cực kỳ lợi hại của phái Tinh Tú, đợi chờ cho đến lúc Vương Tinh Thiên cùng quân tăng Thiếu Lâm chiến đấu kịch liệt sẽ đột nhiên đánh lén trong khi bất ý để trừ một tên đại địch.

Đinh Xuân Thu định chờ ở trên sườn núi để Vương Tinh Thiên và phái Thiếu Lâm đánh nhau trước rồi mới nhảy ra thủ lợi. Không ngờ lại gặp phải bọn Mộ Dung Phục,

Phong Ba ác xông trận khiêu chiến ngay. Kế đến quân tăng phái Thiếu Lâm kéo ra. Sau cùng Vương Tinh Thiên mới đến, rồi chính hắn lâm vào thế kinh địch với phái Thiếu Lâm trước tiên.

A Tử nghe tiếng mẩu thân hô hoán nhưng lúc này nàng đang có việc quan trọng trong mình chưa muốn hội diện với mẩu thân để phải nói chuyện dông dài về gia đình. Nàng liền giả vờ không nghe tiếng và bảo Vương Tinh Thiên:

- Tinh Thiên ca! Chỗ này đông người lắm nhỉ? Tiểu muội nghe họ la cái gì Tinh Tú lão tiên, đức ngang trời đất, oai vang bốn bể... có phải thành nhãi Đinh Xuân Thu dẫn đám quân tôm tép của hắn đến đây rồi không?

Du Thủ Chi đáp:

- Đúng đó! Bọn môn hạ của hắn quả đông thật.

A Tử vỗ tay cười nói:

- Thế thì hay lắm! Ta đỡ được một phen phải gian nan lặn lội hàng ngàn dặm để tìm đến phái Tinh Tú.

Lúc này bang chúng Cái Bang đi bộ đang cập rập chạy lên núi, toàn là hạng đệ tử ba tui đến năm tui. Chúng bày thành đội ngũ đứng ở phía sau Du Thủ Chi cùng A Tử.

A Tử giơ bàn tay nhỏ nhắn về phía sau vẫy một cái.

Hai tên đệ tử Cái Bang đều móc trong bọc ra một cuộn gì sắc tía tung ra trước gió. Nguyên là hai lá cờ lớn bằng đoạn tía.

Hai gã cầm cờ nội lực rất thâm hậu. Tay vung ra, hai lá cờ lớn mở tung ra thẳng băng trên không tựa như có cán. Trên mỗi lá cờ đều thêu sáu chữ đỏ như máu:

"Tinh Tú phái, chưởng môn Đoàn".

Hai lá cờ vừa mở ra, bọn thủ hạ phái Tinh Tú nhốn nháo cả lên. Bọn môn đồ Đinh Xuân Thu thì nhau la ó:

- Chưởng môn phái Tinh Tú là Đinh lão tiên, tứ hải vang danh. Sao lại còn họ Đoàn nào làm chưởng môn được?

- Bọn này giả mạo không biết giờ mặt!

- Chúc vị chưởng môn có lý nào tự phong lên được?

- Con tiểu yêu này dám tự xưng là chưởng môn bản phái? Sao không bằm vằm nó ra? Các tăng lữ cũng như quần hùng thấy thêm một vị chưởng môn nhân phái Tinh Tú nữa xuất hiện thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Ai nấy cho là bọn tà ma phản đối nhau, khuyh nhau còn gì hay bằng.

A Tử vỗ tay ba cái rồi đồng dục nói:

- Các đệ tử phái Tinh Tú nghe đây! Theo lệ luật của bản phái nhân vật nào có võ công cao cường được lên làm chưởng môn. Trong bản phái người có võ công cao cường vừa là tổ sư vừa là chưởng môn. Nửa năm trước đây, Đinh Xuân Thu cùng ta tỷ đấu. Hắn đã bị ta đánh cho xiểng liểng và phải quỳ xuống đất dập đầu lạy ta mười tám lạy, tôn ta lên làm sư phụ rồi hai tay dâng chức chưởng môn nhân cho ta một cách rất cung kính. Chẳng lẽ hắn

chưa thông báo cho các người hay sao? Đinh Xuân Thu! Mi thật là lớn mật! Đã là đại đệ tử bản phái đáng lý mi phải nêu gương cho bọn sư đệ, sao lại dám làm việc khi sư, diệt tổ, lừa dối bọn đàn em?

Thanh âm nàng trong trẻo nhưng rất rõ ràng, ai cũng nghe rõ từng chữ một. Mọi người nghe nàng nói đều rất lấy làm kỳ. Coi người nàng chỉ là cô bé đui mù mà sao lại làm chưởng môn được?

Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc nhìn nhau kinh hãi. Hai người đều biết cô con gái mình là môn hạ Đinh Xuân Thu phái Tinh Tú, tính nết cực kỳ cổ quái điêu ngoa, song võ công cũng tầm thường thôi. Hai người không hiểu sao nàng dám phản thầy lên làm sư phụ. Nàng đã vượt râu hùm thì vụ này khó lòng thu lại được.

Hiện giờ nước Đại Lý ven ven chỉ có mấy người đến núi Thiếu Thất thì kháng cự lại với phái Tinh Tú làm sao được để cứu nàng thoát hiểm?

Đinh Xuân Thu lại là tay nham hiểm thâm độc. Sư huynh và sư phụ hắn cũng mất mạng về tay hắn. Ngày nọ Du Thản Chi đánh nhau với hắn bị thua. Sau gã lột cái đầu sắt ra, máu thịt bầy nhầy ai trông cũng phải khiếp sợ rồi gã tự xưng là Vương Tinh Thiên, chưởng môn phái Cực Lạc. Đinh Xuân Thu tưởng gã là sư trưởng tên đầu sắt Du Thản Chi.

Lúc này Đinh Xuân Thu lại chạm trán gã trên núi Thiếu Thất, hàng ngàn hàng vạn con mắt trông vào, mà A Tử ngang nhiên mang cờ hiệu chưởng môn phái Tinh Tú trưng ra thì hắn không còn nhìn làm sao được. Nếu hắn không cùng Vương Tinh Thiên quyết một trận tử chiến thì tất hắn không còn chỗ nào mà dung thân nữa.

Đinh Xuân Thu giận như điên lên nhưng ngoài mặt vẫn cười ha hả ra vẻ ôn hoà nói:

- Tiểu A Tử! Chưởng môn nhân bản phái ai giỏi là được giữ. Câu đó quả đã không sai. Người muốn ròm rõ ngôi chưởng môn tất có bản lĩnh ghê gớm lắm! Vậy hãy tới đây tiếp ta ba chiêu được không?

Đột nhiên trước mắt hắn hoa lên, cách chừng ba thước đã xuất hiện một người, chính là Du Thản Chi.

Du Thản Chi xuất hiện đột ngột, Đinh Xuân Thu mắt tinh là thế mà cũng không nhìn rõ gã đến từ lúc nào?

Hắn giật mình kinh hãi, lùi lại một bước dài, xa đến năm thước mà vẫn thấy Du Thản Chi chỉ cách mình ba bước. Nhưng kỳ ở chỗ là hắn cất bước trước mà sao đối phương lại đến trước hắn và không lộ hình tích gì. Thế thì võ công hắn ghê gớm vô cùng khiến ai cũng phải khiếp sợ.

Đinh Xuân Thu đã từng bị gã đánh thua, trong lòng vốn đã khiếp sợ, bây giờ hắn thấy mình mặc áo vàng bay phất phới và bộ mặt xác chết đưa ra, hắn không kịp mở miệng chất vấn:

- Ta muốn cùng A Tử tử tử. Sao ngươi lại chen vào?

Hắn xoay tay nắm một tên đệ tử liệng tới.

Du Thản Chi ứng biến thần tốc. Lập tức gã cũng xoay tay chụp lấy một tên đệ tử Cái Bang vào hàng năm túi đứng cách gã chừng một trượng. Du Thản Chi chụp ở trên không

mà đột nhiên tên đệ tử kia phải vọt lên không rồi gã lại dơ tay đẩy tên đó về phía trước. Tên đệ tử năm túi này biến thành thứ ám khí khổng lồ vọt lại trước mặt Đinh Xuân Thu. Tên đệ tử phái Tinh Tú do Đinh Xuân Thu liệng tới còn đang lơ lửng trên không thì đụng vào tên đệ tử Cái Bang đánh "binh" một tiếng.

Người đứng ngoài xem thấy hai luồng kinh lực mạnh ghê gớm đều nghĩ thầm:

- Hai tên đệ tử này đụng nhau tất phải gãy xương nát thịt mà chết.

Ngờ đâu hai tên vừa chạm nhau bỗng nghe có tiếng vù vù rồi tiếp theo trong mũi mọi người đều ngửi thấy mùi khét lẹt, buồn nôn.

Quần hùng nín thở lùi lại, có người dơ tay lên bịt mũi, có người uống thuốc giải và đều biết Đinh Xuân Thu cùng Vương Tinh Thiên đều dùng chất âm độc phóng vào mình tên đệ tử.

Hai tên đệ tử vừa chạm vào nhau đã nhún ra té lăn xuống đất không nhúc nhích vì chúng bị chết cả rồi.

Đinh Xuân Thu và Du Thản Chi trao đổi chiêu này không phân cao thấp và trong lòng đều ngấm ngấm sợ hãi lùi lại ba thước.

Cả hai bên lại xông vào nắm một tên đệ tử liệng ra. Hai tên này đụng nhau trên không cũng phát ra mùi tanh lè và chết mất mạng.

Nguyên cả hai tay địch thủ đều sử môn "Hủ thi độc", một môn võ công âm độc của phái Tinh Tú.

Tuy họ nắm lấy người sống để liệng ra, nhưng kỳ thực lúc tay họ vừa nắm lấy, tên đệ tử đó phải chết ngay và chất độc đã chạy khắp thân thể xác chết. Nếu đối phương dùng tay để gạt tất nhiên phải "thi độc". Dù lấy khí giới để gạt, chất "thi độc" cũng qua binh khí để truyền vào tay người. Thậm chí đối phương có muốn né tránh hay phóng chưởng cách không cũng khó lòng tránh được độc khí xâm nhập vào mình.

Du Thản Chi từ ngày theo A Tử tập võ công phái Tinh Tú gã tiến bộ rất mau. Gã nghĩ thầm:

- Nếu muốn A Tử xưng hùng mà mình không có một bản lãnh phi thường thì tất có một ngày kia sẽ bị lộ hành tung. Gã liền dẫn nàng đến một nơi hoang vắng, yêu cầu nàng trình diễn võ công bản môn cho gã xem. Nàng trình diễn từng môn và tường thuật cách rèn luyện.

Ngoài miệng Du Thản Chi nói là để chữa những chỗ sai lầm cho A Tử mà thực ra chính A Tử là sư phụ gã. Gã học lén võ công phái Tinh Tú đồng thời học cả môn "Hủ thi độc" này.

A Tử tuy là một cô gái tinh ranh nhưng hai mắt đui mù, không nhìn rõ nét mặt Du Thản Chi. Hơn nữa, chính tai nàng nghe thấy Vương Tinh Thiên, chưởng môn phái Cực Lạc đã đánh bại được Đinh Xuân Thu. Dù nàng có thông minh tuyệt đỉnh cũng không thể biết được Vương công tử kia có võ công quán thế lại chính là Du Thản Chi đã học lén được võ nghệ của mình.

Lúc trình diễn A Tử nói ra chiêu nào, Du Thủ Chi lại theo đúng phép mà diễn thử. Vì trong người gã đã có chất hàn độc của con băng tằm, lại biết nội công của "Dịch Cân kinh". Đồng thời gã kiêm tinh những môn sở trường cả hai phái chính tà. Nội lực gã đã phi thường thì chiêu thức nào do y học được phóng ra cũng mạnh đến gãy cây, vỡ đá, oai lực vô cùng!

A Tử mắt không nhìn thấy, chỉ nghe bằng tai và rất khâm phục gã.

Du Thủ Chi cũng truyền thụ cho nàng một ít phép về tu luyện nội công trong "Dịch Cân kinh" và bảo đó là công phu nhập môn của phái Cực Lạc.

A Tử theo gã luyện tập, tuy không tiến bộ nhiều nhưng cũng thấy thân thể nhẹ nhàng, gân cốt linh hoạt. Nàng cho là gặp dịp rồi rãi tập thêm sẽ có thần hiệu.

© [HQD](#)